

LBRIS

We know
books

CHRISTOPHER
PAOLINI

ANOMALIA

CĂLĂTORI
ÎN FRACTALVERSE

Traducere de Bogdan Nicolae Marchidanu

CUPRINS

ÎNGRIJORARE	11
Schimbare de perspectivă	15
Întrebări	26
Sosirea	59
CONFUZIE	83
Zona Alpha	87
Zona Beta	118
Zona Gamma	147
Zona Delta	185
Zona Epsilon	201
DEZOLARE	241
Zona Zeta	245
Zona Eta	271
CONSUMARE	289
Punctul de răscruce	293
Apoteoză	304
ADDENDUM	329
Anexă I: Terminologie	330
Anexă II: Cronologie	348
NOTA AUTORULUI	351

CAPITOLUL I

* * * * *

SCHIMBARE DE PERSPECTIVĂ

1.

Pe data de 25 iulie 2234 au descoperit anomalia.

Era întuneric în interiorul SLV *Adamura* și toate luminile erau stinse sau puse pe roșu ca să nu întrerupă ritmul circadian al echipajului. Camerele și sălile navei erau liniștite... dar nu tăcute. Ventilatoarele scoteau un zumzet constant de fundal, un sunet alb, care în scurt timp nici nu mai era remarcat.

Dincolo de navă, Samson, gigantul gazos de culoarea nisipului, se afunda în vastitatea neagră a spațiului.

2.

Laboratorul navei era plin până la refuz. Echipamente stăteau lipite de pereți și umpleau spațiul central, lăsând doar niște culoare înguste de trecere printre ele. Aici era cald din pricina computerelor și aerul părea înăbușitor. Numeroase indicatoare minuscule dădeau impresia unor constelații răspândite de-a lungul mașinărilor negre.

Alex Crichton ședea în fața holoecranului înghesuit într-un colț și încerca să citească rezultatele transmise de sonda trimisă cu o zi înainte în atmosfera planetei Samson. Carbon, amoniac, metan... Lista de elemente deveni cețoasă în fața ochilor lui. Trecuse bine de miezul nopții. Însă el încă nu-și scrisese raportul, iar căpitanul îl aștepta la prima oră a dimineții.

Bine ar fi fost dacă ar fi scris raportul în acea după-amiază, când simțurile lui erau încă alerte. Așa ar fi fost bine. Alex știa asta. Numai că nu fusese în stare să scrie nimic. La fel ca în cele mai multe zile, nu simțise nicio motivație să o facă în orele când era treaz. Nu era cu mult mai bine nici noaptea. Din când în când, un fior de panică îl determina să lucreze intens pe termen scurt, dar nici așa munca produsă nu era de bună calitate. Era privat de somn de prea multă vreme, și Alex n-avea chef să ia o pilulă de menținere a stării de veghe de genul StimWare. Ce sens ar fi avut? Să se simtă mai bine? N-avea să se întâmple. Câtă vreme îl putea împiedica pe căpitanul Idris să-l mai dea afară, n-avea rost să facă mai mult. În definitiv, nimic nu conta. Nu pentru Alex.

Holoecranul unduia în fața lui, cu cifrele care pluteau deconectate de fundal.

Alex clipi. Nu-l ajuta. Frustrat și neavând forța de a se ocupa de această frustrare, își încrucișă brațele pe biroul de plastic și își puse capul pe ele. O suviță de păr negru îi căzu pe frunte, blocându-i vederea. Cât trecuse oare de când se fusesese? Trei luni? Patru? Fusese cândva înainte. Măcar de atâta era sigur.

Își îngropă fața în golul cotului și, pentru multă vreme, zumzetul ventilatoarelor fu singurul sunet din laborator.

3.

Înainte.

Alex nu mai fusese chinuit niciodată de un cuvânt. Înainte de a părăsi Eidolon. Înainte de a se înscrie în expediția de cercetare. Înainte de funeralii.

Înainte...

Fusese plin de lumină și de soare la centrul de amintire de categorie A. Genul de lumină și soare care apare doar în coșmaruri. Toți prietenii lor participaseră la slujbă, ai lui și ai ei. Și familia. Asta fusese cel mai rău. Tatăl ei, cu capul lui greu și tremurător,

mormăind sfaturi și condoleanțe care nu-i spuneau nimic lui Alex. Mama ei, o femeie mărunță cu oase subțiri și care stătea atârnată de brațul lui, plângând atât de ostentativ încât Alex simțise că nu mai suportă. Amândoi aveau intenții bune, evident. De ce nu ar fi avut? Singura lor fiică era moartă și mai rămăsese doar el, o legătură vie cu copilul pierdut de ei.

Numai că el găsisese de nesuportat intențiile lor bune. Fiecare clipă a ceremoniei fusese un chin. Se trezise privind dincolo de ei, la băncile din lemn yaccamé închise la culoare. Păreau a avea margini tăioase în lumina clară, ca de sticlă, care se strecura prin ferestrele dinspre est. Totul părea așa, o lume adusă la viață de unul dintre cele mai ascuțite și dureroase instrumente: durerea.

În partea din față a centrului se găsea un altar golaș din beton, iar pe altar se afla singurul lucru la care el nu se putea uita. Urna din titan șlefuit pe care el o luase cu trei zile înainte, abia fiind atent la ea, în vreme ce directorul de ceremonii îi oferea o serie de opțiuni. La fel ca toți coloniștii care muriseră pe Eidolon, Layla fusese incinerată. Praf din praf, cenușă din cenușă... Alex simțise o durere fizică imaginându-și flăcările înconjurând trupul ei. I se păruse o obscenitate faptul că trupul ei fusese supus unui asemenea chin, că celulele ei – încă vii, conform celor mai multe măsurători biologice – erau lăsate să fiarbă, să se usuce și să fie carbonizate în cuptorul casei funerare.

Memorialista era o femeie sinceră, sobră, care tratase procedura cu o atitudine de gravitate care păruse adecvată. Vorbise pe larg, cu un ton hotărât. Alex nu înregistrase nimic din spusele ei.

După aceea, Memorialista îi adusese urna. Uniforma ei era simplă și curată, dar femeia mirosea a conservant, ca și cum ea fusese îmbălsămată. Mirosul aproape că-l pusese pe fugă pe Alex.

Remarcase greutatea urnei. Aceasta zăcuse grea în mâinile lui, trăgându-l în jos, înspre sol și înspre sfârșitul tuturor lucrurilor. Nu-i păsase. O viață trebuia să aibă greutate. Ar fi părut o greșeală ca cenușa unei persoane moarte, de tânără sau bătrână, să fie ușoară.

Chiar și atunci când primise urna, Alex nu se uitase la ea. N-o făcuse nici când o adusese în domul pe care el și Layla îl împărțiseră. Nici atunci când pusese urna pe raft în spatele dulapului ei. Nici atunci când – patru săptămâni mai târziu – își împachetase unica geantă, încuiase ușa de presiune și plecase. Urna și cenușa din ea nu erau ea. Erau altceva, sterp și lipsit de viață, golit de orice culoare.

Dar chiar dacă nu se uitase la ea, Alex încă vedea urna, încă îi vedea curbele șlefuite, încă o simțea zăcând acasă cu greutatea unui adevăr care nu putea fi negat.

Iar el ura asta.

4.

Un *beep* blând îl trezi pe Alex.

Tresări puternic și privi, confuz, în jurul lui. Laboratorul era la fel de întunecat ca înainte. Nu se schimbaseră nimic.

Își șterse o crustă de salivă uscată de la colțul gurii și își verifică ceasul: 2.14. Ar fi trebuit să fie de mult timp în pat. O alertă de mesaj clipea în colțul ceasului. Apăsă pe ea.

<Hei, vino la mine. N-o să-ți vină să crezi. – Jonah>

Alex se încruntă. De ce era Jonah încă treaz? Cartograful nu era o pasăre de noapte. Niciunul din echipa de cercetare nu era, în afară de Alex. Și de ce să-i ceară să vină la el? Ceilalți nu se deranjau de obicei să interacționeze cu el, ceea ce lui Alex îi convenea. Vorbele consumau prea multă energie.

Preț de un minut, se gândi dacă merita să se ridice. Nu voia, dar, chiar și în starea asta de epuizare, era sătul să fie singur și simțea un soi de curiozitate insinuându-se în el.

Se forță să se ridice de pe scăunelul înghesuit în fața biroului. Mușchii spatelui protestară din cauza efortului, iar genunchiul stâng îl înjunghie – vechea rană de la schi, care se dădea mare, ca de obicei. În ciuda miracolelor medicinei moderne, existau încă lucruri

care nu puteau fi reparate. Doctorii susțineau că nu era nimic în neregulă cu articulația. Doar... durea. Ca atâtea altele în viață.

Alex își luă cana cu ceai – acum rece, dar încă mirosind puternic a mirosodeni – și își croi drum afară din laboratorul slab luminat în roșu.

Coridorul principal era pustiu. Pașii lui stârneau ecouri pe metalul cenușiu, ca și cum el ar fi fost singurul om rămas pe *Adamura*.

Nu se mai deranjă să apese pe sonerie când ajunse la stația de cercetare. Apăsă, pur și simplu, pe butonul de lângă ușa și aceasta se deschise cu un zgomot puternic.

Jonah își ridică privirea de pe ecran. Lumina hologramei îi făcea fața de un galben bolnăvicios. Riduri vagi radiau dinspre ochii lui, ca delta unui fluviu sec. Ridurile îi aminteau lui Alex de râurile din Eidolon. Ar fi vrut să nu-i amintească.

– Deci chiar ești treaz, zise Jonah.

Vocea lui părea răgușită și încordată:

– Computerul spune că ești treaz.

– Dar ce-i cu tine?

– Am fost ocupat. Nu puteam să dorm, nu contează. Vino să vezi. Am dat de ceva mare de data asta.

Ochii îi scânteiau febril de emoție.

Alex sorbi din ceai și se postă lângă umărul lui Jonah. Lichidul îi înțepă buzele și gura și îi lăsă o urmă de căldură.

Holograma afișa imaginea unei câmpii plate, maronii. Alex bănuia că se afla undeva în emisfera nordică a lui Talos VII, a doua planetă a sistemului. În mijlocul peisajului pustiu se vedea o pată întunecată, ca o picătură de cerneală.

– Aia? întrebă Alex, arătând spre pată.

– Aia, confirmă Jonah și largi pata până ce aceasta umplu câmpul vizual.

Un fior de adrenalină începu să-și facă loc prin ceața din mintea lui Alex.

– *Rahat*.

– Mda.

Pata nu era o pată. Era o gaură. O gaură perfect rotundă.

Alex își simți ochii arzând în vreme ce se holba la imagine.

– Ești sigur că e reală? N-ar putea fi un fel de umbră... un truc al luminii?

Jonah prinse marginile hologramei și o întoarse, arătând peisajul din toate unghiurile. Zona întunecată era în mod cert o gaură.

– Am zărit-o imediat după cină, dar am fost nevoit să aștept să primesc imagini din unghiuri diferite ca să fiu sută la sută sigur.

– Să fie o dolină?

Jonah pufni:

– Atât de mare?

– Care e dimensiunea ei?

– Cincizeci de kilometri de aici până *aici*.

Jonah îi indică două puncte pe laturile opuse ale găurii.

– Rahat!

– Ai mai zis asta.

De data asta, tonul lui Jonah nu-l irită pe Alex. O gaură. O gaură rotundă. Pe o planetă nelocuită și situată la aproape patruzeci de ani-lumină de cea mai apropiată colonie. Cel puțin ei o socoteau nelocuită. Toate indiciile arătau că Talos VII era o planetă stearpă, moartă. În afară de cazul că în subteran exista viață. Viață atât de diferită încât să fie de nerecunoscut.

Își simți subsuorile umezindu-i-se.

– Sharah ce a spus?

– Încă nu i-am spus. Mințile artificiale au și ele nevoie de somn, să știi.

– Nu se afirmă în registru că...

– O să raportez descoperirea dimineată. N-are sens să sun alarma până ce nu am mai multe date.

Apoi Jonah aruncă o privire înspre Alex:

– Cu toate astea, n-am putut-o ține doar pentru mine. Trebuia să-i spun *cuiva*, iar tu ești xenobiologul rezident. Deci ce crezi?

– Eu... nu știu.

Dacă gaura era o structură artificială, ar fi fost prima dovadă concretă de existență a unor extraterestri inteligenți și conștienți de sine. O, existaseră zvonuri și indicii, chiar dinainte de Expansiunea Hutterită, dar nu apăruse niciodată ceva substanțial. Niciodată ceva evident.

Alex înghiți în sec holbându-se la centrul abisului. Era prea mare. Prea simetric. Cu toate progresele din ultimele sute de ani, Alex nu credea că ființele umane pot face o asemenea gaură. Pur și simplu, nu dispuneau de timpul și energia necesare. Și în ce scop? Perfecțiunea implica seriozitatea scopului, și existau doar câteva scopuri probabile: cercetarea științifică, apărarea împotriva unei amenințări existențiale, împlinirea unei nevoi religioase, sau operă artistică. Ultimele două variante erau cele mai înfricoșătoare. Orice specie care își permitea să cheltuiască un asemenea volum de resurse pe ceea ce părea a fi un proiect neesențial era capabilă să distrugă cu ușurință orice așezare umană, inclusiv Pământul.

Așadar, perfecțiunea însemna un avertisment de evitat.

Îl cuprinse vertijul când Jonah înclină imaginea. Alex se prinse de marginea ecranului ca să se stabilizeze și să se asigure că stătea încă pe picioare în *Adamura*.

Gaura îl îngrozea. Și totuși, nu se putea abține să nu se uite la ea.

– De ce n-am observat-o mai devreme?

– Era prea departe și Yesha și cu mine n-am avut timp. Am fost ocupați cu maparea tuturor lunilor din jurul lui Samson.

– Ești sigur că nu e o dolină?

– Imposibil. Curbura marginii variază cu mai puțin de jumătate de metru. Nu vom ști cu cât exact până când nu ne vom apropia ca să scanăm locul mai bine, dar nu e ceva natural, măcar asta îți pot spune sigur.

– Cât e de adâncă?

– Din nou, nu știu exact. Nu încă. E adâncă. Pot fi kilometri.

Sudoarea de la subsuorile lui Alex deveni mai abundentă.

– Kilometri.

– Mda... Dacă asta pare a fi.

– Orice naiba este.

Jonah insistă.

– Dacă asta pare a fi, vorbim de una dintre cele mai importante descoperiri din istorie. Chiar acolo, cu FTL. La naiba, chiar dacă e doar o gaură mare, vom fi menționați în toate publicațiile, de aici până la Pământ.

– Hmmm.

– Ce? Nu crezi asta?

– Nu, doar că... Dacă chestia asta a fost construită, atunci unde naiba sunt cei care au construit-o?

5.

Alex se așază pe patul din cabina lui, privind-și mâinile. Cu un sentiment de groază, deschise sertarul de lângă pernă și scoase de acolo holocubul.

Nu se mai uitase la el de aproape două săptămâni, cea mai lungă perioadă de timp de până acum. Poate că ar mai fi rezistat câteva zile dacă n-ar fi fost descoperirea lui Jonah... dacă n-ar fi apărut gaura aia imposibilă.

Dar acum Alex trebuia să se uite la ea. Chiar dacă știa că avea să-l doară. Chiar dacă știa că avea să-i producă mai mult rău ca înainte. Se simțea ca un dependent de droguri simțind nevoia imperioasă a unei doze: încă o lovitură, da, vă rog, bagă acul în rană, sapă adânc în durere și lasă focul să îmi umple venele. Se ura pentru asta, dar nu se putea opri.

Fantoma chipului Laylei se uită la el din interiorul cubului. Ca întotdeauna, expresia era cea care îl șoca: o expresie strălucitoare, amuzată, ca și cum ea îl tachina. Ceea ce și făcuse când el o pozase. Plecaseră la o plimbare în spatele domului lor, de-a lungul gardului perimetral. Soarele împrăștia căldură, gângăniile erau zgomotoase

și lucitoare – bucățele de culoare ca niște pietre prețioase zburând prin aer –, iar zâmbetul ei... o, zâmbetul ei. Când ea îi zâmbea, se simțea cel mai norocos și mai chipeș bărbat din galaxie, iar ea era cea mai frumoasă și mai gingașă femeie. În realitate, niciunul nu era așa, dar el așa simțise, și ceea ce simțise îi fusese îndeajuns.

Ar fi trebuit să mă duc cu ea. Ar fi trebuit. Încercă să ignore gândul, dar acesta refuza să-l părăsească – o mantră malefică ce se repeta într-o buclă nesfârșită.

Răsuci cubul între palme, apăsând cu putere marginile acestuia în piele, ca pentru a o despica. Durerea era o formă de ușurare.

Capul i se plecă mai jos. Simțea din nou greutatea urnei funerare trăgându-l în jos.

Uneori, universul hotăra să-ți destrame viața și să calce în picioare resturile, și nu puteai face nimic în privința asta în afară de a întreba: „Și acum ce urmează?” Își pusese întrebarea asta de multe ori în ultimele patru luni, de la accident. Cum putea să meargă mai departe? Cum putea să se comporte ca și cum nu ar fi existat un uriaș care îi sfărteca măruntaiele și când tot ce considerase solid și de încredere se sfărâmișase? Cum mai putea pretinde că e normal?

Alex nu știa. Adesea se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el s-ar fi *oprit*, pur și simplu. Cui i-ar păsa? Era sigur că părinții lui n-ar fi dat doi bani. Nu arătaseră nici cel mai mic interes pentru viața lui după ce el plecase de la Stewart's World. Se îndoia că moartea lui ar schimba lucrurile cu ceva. Din punctul lor de vedere, el era deja mort. Ieșit din raza lor vizuală și din gândurile lor. Atât de practici erau ei.

La două săptămâni de la slujba de la centru, socrii lui au insistat să-l ia cu ei la biserică. Chiar și în circumstanțe normale, el ar fi socotit așa ceva ca pe o experiență stranie. Nici măcar nu intrase vreodată într-un loc de rugăciune – cu atât mai puțin într-unul oficial, ca o biserică – înainte de a o cunoaște pe Layla. Nici după aceea nu se obișnuise cu astfel de locuri, chiar dacă îl trăgea după ea la slujbe în fiecare vacanță (trăsese linia la slujbele regulate de

LIBRIS | We know books

duminică, nu că munca i-ar fi permis o asemenea frecvență de participare).

Biserica apartinea Hutteriților Reformați, iar predicatorul era una dintre acele relicve umane cu riduri și barbă, care insista asupra abținerii de la injecții STEM, din convingerea că îmbătrânirea naturală te aducea mai aproape de Dumnezeu. Vorbise despre subiectele Hutterite obișnuite, ceea ce însemna multă vorbărie despre împărțire și iarăși împărțire și beneficiile negării de sine.

Nu de așa ceva avea nevoie Alex. Dacă Dumnezeu exista, Alex își închipuia că el nu ar susține prea tare negarea de sine. Nu, domnule. Dumnezeu părea să fie un poznaș malefic, hotărât să facă lovi din toți.

Se duse direct acasă după slujbă și se înscrisese în următoarea expediție disponibilă. Ar fi făcut orice ca să plece din Eidolon și de lângă speranțele, visurile și amintirile incinerate acolo.

Plecarea nu ajutase la nimic. Indiferent de cât de mult se concentra, indiferent de câte ore stătea treaz, vârtejul dureros continua să sălășluiască în el. Iar în fundul vârtejurii se găsea o versiune lipsită de orice rațiune a lui însuși. Nu era nevoie de mult timp pentru ca aceasta să-l împingă în beznă și simțea ca și cum ajunsese deja la jumătatea pantei spre prăpastie. În cea mai mare măsură însă se simțea obosit. Epuizat.

Prezența unui artefact extraterestru pe Talos nu schimba cu nimic situația. Artefactul îl speria, bineînțeles. Cum să nu-l sperie? Dar el nu simțea cine știe ce dorință să studieze gaura. Curiozitatea lui se redusese la dimensiunea unui tăciune umed, scoțând fum și transformându-se în cenușă. Chiar și înainte, el nu fusese niciodată motivat de idealuri mărețe. Nu era genul de persoană care să viseze la descoperirea de extraterestri inteligenți sau la aflarea secretelor profunde ale universului prin examinarea unor forme de viață noi și ciudate. Pentru el, xenobiologia era o slujbă și doar atât. Îi plăceau aspectele muncii legate de rezolvarea de enigme, dar, în mare, slujba era doar un mijloc de plată a facturilor. Iar asta îi fusese îndeajuns.

Doar că acum... nu mai era. Nimic nu mai era la fel. Nici munca, și cu siguranță nici gaura. Dacă ar fi fost după el, ar mai fi făcut câteva scanări ale locului și apoi ar fi plecat. Lasă-i pe tipii cărora le pasă să studieze gaura. El dorea doar să nu mai gândească și să nu mai simtă. Cumva. *Oricum*.

Laylei i-ar fi păsat. În ea sălășluiseră toate acele concepte înalte care lui îi scăpau, și pe care le socotise atât de des ca nerealiste și nepractice. Ea cheltuia ore întregi vorbind despre posibilitatea descoperirii vieții inteligente, despre filozofia explorărilor, despre ce ar însemna pentru omenire să știe, în sfârșit, că nu e singură în Univers. Ardea de pasiune, iar el o admirase pentru asta, chiar dacă n-o înțelesese niciodată. O, putea explica convingerile ei într-o manieră rațională, intelectuală, dar nu simțea la fel ca ea, ceea ce îi îngreuna adoptarea unor poziții identice cu ale ei. În cea mai mare a timpului, asta nu generase conflicte între ei, dar și când se întâmpla...

Își apăsă buzele una de alta și respirația îi deveni sacadată.

Holograma tremura în vreme ce el înclina cubul dintr-o parte în alta.

– Extraterestri, șopti el. Extraterestri inteligenți.

Noutatea descoperirii ar fi încântat-o pe ea... nu, mai mult decât atât, ar fi *transformat-o*. Gaura aia reprezenta tot ce visase ea să se descopere. Alex își dădea seama cum ar fi zâmbit ea emoționată și știa că nu exista nimic ce el sau altcineva să fi putut face ca să-o împiedice să cerceteze structura.

Zâmbetul ei... În ochii lui apărură lacrimi. Prinse holocubul cu ambele mâini, strângându-l cât putea de tare, și se aplecă, resimțind pustietatea din lumea în care ea ar fi trebuit să fie.

Adormi continuând să țină cubul, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji. Ultimul lucru la care se gândi fu numele ei:

Layla...